

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: O. S., nar.,
státní příslušnost Ukrajina,

zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. CPR-29161-4/ČJ-2020-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPA-186542-6/ČJ-2020-000022-50, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a byla stanovena lhůta k opuštění území v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávným způsobem aplikoval zákonná ustanovení a zatížil rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Řízení o povinnosti opustit území sice dle dikce § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech, kdy by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, avšak tímto není nijak dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Výčet uvedený v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je přitom výčtem, který představuje minimální množinu faktorů. Každé rozhodnutí vydané podle zákona o pobytu cizinců musí být přiměřené. Nemůže proto obstat, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s potřebnými kritérii nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Pokud meritorní rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Rovněž žalovaný tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce po celou dobu řízení poskytoval správnímu orgánu dostatek podnětů k provádění řádného přezkumu přiměřenosti, a to především apely na provedení řádného výsledku matky žalobce, až po návrh na provedení výsledku bratra účastníka. Správní orgán musí dále rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1 správního řádu). Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky, konkrétně § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V mezinárodních závazcích České republiky lze pak poukázat na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomuto se ve své judikatuře (např. rozsudek č. j. 5 As 102/2013 ze dne 28. 2. 2014) vyjádřil Nejvyšší správní soud, kdy stanovil, že je nutné „přihlídnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.“ V případě žalobce pak nelze o jakémkoli substantiálně protiprávním jednání nebo ohrožení veřejného pořádku mluvit.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

5. Dne 17. 7. 2020 se žalobce dostavil na pracoviště OCP OPKPE Praha za účelem řešení jeho pobytu. Následně bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR žádné pobytové oprávnění. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že na území schengenu vstoupil dne 29. 2. 2020. Cestoval na základě biometrického pasu, do ČR jel cíleně, přijel dne 1. 3. 2020. Pobývá zde totiž žalobcova přítelkyně, která je české národnosti. Bydlí spolu na adrese v Praze 4. Má tam označenou i poštovní schránku. Po celou dobu pobýval na území ČR. Na území ČR žalobce nepracoval, jelikož neměl k dispozici žádné povolení, finančně jej proto zajišťovala přítelkyně. Území ČR neopustil do 16. 7. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

z důvodu, že chce s partnerkou uzavřít sňatek. Podali žádost na matriku a zároveň na OAMP – o přechodný pobyt rodinného příslušníka. Svatbu plánují na 28. 8. 2020, avšak je třeba doložit žalobcův legální pobyt. Včera však zjistil, že jeho žádost ještě na OAMP není vyřízena, a jelikož se nechtěl dopustit nelegálního pobytu, dostavil se nahlásit svůj pobyt na policii. Nechce vycestovat, pouze se bál, aby neporušoval zákon. Z domovského státu nebude moci vycestovat za přítelkyní do ČR. Je svobodný a bezdětný. Na Ukrajině žije s rodiči v rodinném domě. Ukrajina je pro něj bezpečnou zemí a nic mu tam nehrozí.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

7. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce.

8. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

9. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že tvrzená porušení uvedených zákonných ustanovení, jakož ani jiných ustanovení právního řádu neshledal. Rozhodnutí soud naopak považuje za zákonné a přezkoumatelné.

10. Správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnily. Z postupu správního orgánu I. stupně i žalovaného je zřejmé, že byly zohledněny jak skutečnosti ve prospěch žalobce, tak i ty v jeho neprospěch. Soud proto námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí důvodnou neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Při podání vysvětlení žalobce poskytl informace směřující k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Vyjádřil se ke svým osobním, rodinným a ekonomickým poměrům, a též důvodům, proč do České republiky přicestoval, zda se pokusil si svůj pobyt zlegalizovat, či z jakého důvodu naopak nevycestoval. Správní orgán se následně s tvrzenými skutečnostmi náležitě vypořádal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval závěry správního orgánu, které posoudil a přezkoumatelně odůvodnil, přičemž se vyjádřil ke všem z možných uvedených dopadů a přihlédl ke všem skutečnostem zmiňovaných žalobcem, neboť se zabýval jeho rodinným životem, pobytem v ČR, apod.

11. Úvodem soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje, jak uvedl i žalovaný, vůbec nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Pro žalobce představuje toto rozhodnutí nejmenší možné negativní důsledky, jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přitěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

12. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.

13. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 se soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: „*Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“.* Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.“

14. Správní orgán I. stupně se posouzením dopadů rozhodnutí zabýval na straně 3 rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce má na území ČR partnerku, se kterou bydlí ve společné domácnosti, přičemž partnerka oba financuje. Podali žádost na matriku o uzavření manželství a zároveň dne 13. 7. 2020 byla podána žádost o přechodný pobyt z titulu sloučení s občanem ČR, kdy v této věci probíhá řízení, které však nebylo skončeno. Správní orgán doplnil, že žalobce neuvedl žádnou relevantní překážku, která by mu měla bránit ČR opustit. Vycestování žalobce z území správní orgán neshledal jako nepřiměřený zásah do rodinných vazeb žalobce, a to s odkazem na to, že žalobce se může následně na území ČR vrátit a po zlegalizování svého pobytu sňatek bez problémů uzavřít. Rovněž správní orgán shledal, že žalobce není ve věku, kdy by se o sebe nebyl schopen postarat, zdravotně je také v pořádku, Ukrajina je pro něj bezpečnou zemí.

15. Žalovaný se s tímto posouzením ztotožnil. Dodal, že pokud bude žalobci povolen přechodný pobyt, o který požádal, bude se moci na území ČR vrátit bezprostředně ihned poté, co k takové skutečnosti dojde. Pokud by jeho žádosti vyhověno nebylo, bude muset setrvat na Ukrajině po dobu tří měsíců, a poté se do ČR může opět vrátit na základě toho, že je držitelem biometrického pasu.

16. Soud k tomu uvádí, že pochybení správních orgánů ohledně posouzení kritérií dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neshledal. Žalobce sdělil, že na území ČR žije s partnerkou, se kterou mají v plánu uzavření sňatku, které je však podmíněno doložením jeho legálního pobytu, přičemž žalobce sice podal žádost na OAMP, avšak tato nebyla vyřízena, což žalobce vedlo k tomu, aby se dostavil svůj pobyt řešit ke správnímu orgánu. K tomu soud ve shodě s žalovaným uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce již učinil konkrétní kroky k tomu, aby si na území ČR zajistil pobytové oprávnění, je předně možné, že bude žalobci na základě jeho žádosti povolen přechodný pobyt, přičemž se bude poté moci navrátit a legálně zde dále pobývat. V případě, že by jeho žádosti nebylo vyhověno, bude se moci na území ČR navrátit také, avšak až po uplynutí tří měsíců, jak

rovněž uvedl žalovaný. V každém případě jakkoli dojde samozřejmě vycestováním žalobce k zasažení jeho rodinného života, soud souhlasí se správními orgány v tom, že tento zásah nebude nepřiměřený okolnostem případu, a to již proto, že jak bylo uvedeno, se jedná o vůbec nejmírnější možné opatření, a současně proto, že žalobce se může následně na území ČR opět vrátit. Opatření zvolené správními orgány nevylučuje následný návrat žalobce na území ČR za předpokladu, že zde již bude mít pobytové oprávnění. S partnerkou může být i po vycestování nadále minimálně v telefonickém kontaktu či může využít k dálkové komunikaci další dostupné prostředky. Partnerka nadto není jeho jediné rodinné stabilní zázemí, jak uváděl žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť při podání vysvětlení sdělil, že na Ukrajině žil s rodiči v rodinném domě, kam se také může bez problémů minimálně dočasně vrátit.

17. Správní orgány zohlednily adekvátně veškeré okolnosti případu, vzaly v úvahu skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, i ty svědčící v jeho neprospěch. Žalobce po celou dobu se správními orgány spolupracoval a sám se dostavil svůj pobyt řešit, avšak současně se na území ČR nacházel bez oprávnění k pobytu. Pokud jde o namítané neprovedení úkonů – výsledku matky či bratra žalobce, který měl být ze strany žalobce požadován, soud konstatuje, že tuto námitku nepovažuje za případnou. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce provedení takových úkonů jakkoli vůbec navrhoval, tím méně, že by šlo dokonce o „apel“, jak uvádí v žalobě, správní orgán I. stupně ani žalovaný se tak nemohli ani s tímto návrhem vypořádat. O návrhu žalobce lze nadto pochybovat i z toho důvodu, že ohledně své rodiny sdělil toliko, že dříve žil na Ukrajině s rodiči v rodinném domě. Vůbec tak nezmínil nic o bratrovi či matce, natož aby požadoval jejich výsledky.

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 3. února 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.